

Ens ha deixat l'Albert Manent

Dm, 15/04/2014 per Anton Monner

[Toponímia eclesial](#)

Havia escrit una carta al director de *Serra d'Or*. Era per la tardor del 1962. Allí explicava la necessitat d'estimar Catalunya. Eren temps difícils i només hom podia escriure en la llengua del poble a una revista eclesial, com aquesta editada per l'Abadia de Montserrat. L'**Albert Manent** en formava part de la direcció i redacció. Al cap d'uns dies vaig rebre una carta seva dient-me que em volia visitar. Va venir a casa meva acompanyat per **Jaume Casajoana**. Tenia només 18 anys i d'aquella trobada va començar la gran amistat que he mantingut continuament. Fa unes tres setmanes aproximadament quan vam parlar per darrer cop per telèfon, encara il·lusionat i encisat pel mot "caro", un animalot nocturn que habitava pels Ports, del que en volia conèixer més informació per publicar un llibre que preparava. Sempre treballava, per la toponímia, la onomàstica, els vents, els ocells... per Catalunya!

Aquest darrer setembre, acompanyat amb la meva esposa, i la meva cosina **Maria Teresa Ruana**, el visitarem al Mas de Segimon, on hi passava els estius, caseta humil heretada de la seva mare rodejada d'avellaners, oliveres i ametllers, al peu de la muntanya de la Mussara. Li portarem uns "cocs" gandesans i un vi ranci de la bóta del racó. Amb la seva família parlarem i parlarem... preguntava una cosa al darrera de l'altra... inquiet... "m'has de tornar a venir a veure, Anton... que content estic!". Tenia dificultats per caminar, les reaccions intel·lectuals li funcionaven més lentes però parlarem de records, del present i del futur. Vaig notar-li un entusiasme diferent. Mantenia il·lusió per la feina, inquietud pel País, per la llengua, per la família, pels ocells, per les oliveres. Volia viure però intuïa que quelcom se li escapava...

Ell em va introduir en el món de la literatura. L'any 1970 vaig començar a escriure a *La Vanguardia*, com a corresponsal de la Terra Alta i ell m'hi va introduir. Tanmateix enviava cròniques i articles al *Diario Español* i al *Correo Catalán*, des de la Corresponsalia Terra Alta. A tots ells els signava amb diferents pseudònims. I vaig publicar-ne més de 900 entre els anys 1970 fins el 1977, quan vaig entrar al món de la política. Ell va fer-me escriure el meu primer llibre de *Toponímia de Gadesa*. Venia a casa acompanyat pels reusencs **Amigó**, **Amorós** i el **pare Asens**. La meva mare i la meva esposa ens preparaven el dinar. Més tard amb en **Josep Benet**. Ell no conduïa i sempre havia de venir acompanyat per grans personatges com el **pare Ballarín** o **Miquel Sellarés**.

Ha mort el meu amic. Avui és un dia trist per mi: ens ha deixat un gran personatge i perquè aquelles trucades que es produïen ben sovint a mitja tarda ja s'han acabat. Necessitava parlar i em preguntava coses tan banals com "l'òliba", "el cers" o la "garbinada", i xerràvem mitja hora o tres quarts, i al darrera, sempre nous projectes, nous llibres, la necessitat de treballar per Catalunya. Tres mesos enrere em deia, "...t'he recomanat per fer de cronista del periòdic digital CatalunyaReligió. No cobraràs per la teva feina però m'has de fer quedar bé...". Ara els trameto cada setmana una o dues cròniques i algun article d'opinió, alternant amb *Catalunya Cristiana*.

L'inquiet, el treballador, el cristià, i, sobretot, el gran estimador de la Terra, ens ha deixat. Que Déu li tingui en compte tantes virtuts i [tanta feina](#) de donar i continuar

donant sense esperar res a canvi!